

TẬP 17

HỒI 165

Ảo Nguyệt

Tiền bối, tiền bối, người sao rồi. Đã xảy ra chuyện gì...
Lâm Kinh Vũ xong tới bên cạnh Vạn Kiếm Nhất, quỳ thụp xuống, hai tay run run đỡ lão dậy, nhưng chỉ cảm thấy người lão mềm nhũn, một cảm giác lạnh lẽo dâng tràn trong tâm tưởng. Lâm Kinh Vũ như bị rơi vào trong một hầm băng không đáy, dường như tất cả xương cốt trên người lão già này đã vỡ vụn, không còn một mảnh nào là nguyên vẹn.

"Là ai? Là ai?" Lâm Kinh Vũ gầm lên, hấn cắn môi bật máu, đôi mắt tràn ngập phẫn nộ và hận thù lẫn xen lẫn sự tuyệt vọng.

"Tiền bối, tiền bối..." Gã gào lên thống thiết, nghẹn ngào, cuối cùng cũng bật khóc thành tiếng. Trước giờ gã vốn không nhớ rằng mình còn biết khóc, nhưng trước lão già toàn thân yếu ớt vô lực này, không ngờ sự tuyệt vọng dồn nén mười mấy năm nay đã âm ập đổ về trên người hắn.

Vạn Kiếm Nhất đỡ đỡ nhìn người thanh niên trước mắt, thâm nhủ: "Nhìn dáng vẻ thương tâm của nó không hề có chút giả dối, thật chẳng ngờ trên đời này vẫn còn có người đối xử thực lòng với ta."

Ngón tay lão khẽ động dậy, sau đó như có thần lực ở đâu trợ giúp, lão khẽ run rẩy nhắc được bàn tay lên. Lâm Kinh Vũ giật mình mừng rỡ, nắm lấy tay lão gấp giọng nói: "Tiền bối, tiền bối, người hãy mau nói đi, là kẻ nào hại người đến như vậy? Con, con nhất định sẽ báo thù cho người, ai, là ai?"

Sắc mặt Vạn Kiếm Nhất càng lúc càng nhợt nhạt, ngay cả hô hấp dường như cũng khó khăn đối với lão, nhưng không hiểu tại sao, đôi mắt lão giờ đây sáng rực lên, lão nắm chặt lấy bàn tay Lâm Kinh Vũ, ngón tay khe khẽ động dậy...

Lâm Kinh Vũ ngẩn người, cúi đầu nhìn xuống. Trong bàn tay gã, ngón tay vô lực của Vạn Kiếm Nhất đang chấm máu, run rẩy viết lên: "Cẩn... thận..."

Đột nhiên một bóng đen xẹt ra từ làn sương mù sau lưng Lâm Kinh Vũ, Quỷ tiên sinh hai mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào hắn và Vạn Kiếm Nhất. Lâm Kinh Vũ quay

lưng lại với Quỷ tiên sinh, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào ngón tay Vạn Kiếm Nhất, không hề cảm nhận được sự xuất hiện của bóng đen, nhưng Vạn Kiếm Nhất thì đã nhìn thấy, ánh mắt của lão chạm phải thị tuyến của Quỷ tiên sinh, bất giác khẽ run lên một cái.

Khoảnh khắc ấy dường như ngưng đọng lại...

Vạn Kiếm Nhất đột nhiên mỉm cười, một nụ cười mang theo máu tươi. Lão nhìn Quỷ tiên sinh, rồi khe khẽ lắc đầu.

Lâm Kinh Vũ đợi mãi mà không thấy Vạn Kiếm Nhất viết tiếp, ngạc nhiên ngẩng đầu. Chỉ thấy Vạn Kiếm Nhất đã ngoẹo đầu sang một bên, đoạn khí từ lúc nào không biết. Toàn thân Lâm Kinh Vũ run lên bần bật, hai tay lấy bầy, nhìn chăm chăm vào gương mặt già nua của Vạn Kiếm Nhất mà không dám tin vào mắt mình, một lúc lâu sau, gã mới kêu lên một tiếng thống thiết: "Tiền bối..."

Gã vừa khóc lóc vừa ôm chặt lấy lão.

Quỷ tiên sinh lặng lẽ đứng sau lưng gã, chăm chú nhìn gương mặt già nua của Vạn Kiếm Nhất, hồi lâu sau mới chậm rãi bỏ đi, biến mất sau làn sương mờ huyền ảo.

Trong gió ẩn ước truyền lại một tiếng thở dài não nuột.

oOo

Tiếng sói hú dưới núi theo gió truyền về, như muôn ngàn mũi kim nhỏ li ti đâm vào tai. Trên Thanh Vân Sơn, người đứng nhấp nhô, các nhân sĩ chính đạo đều tập trung cả trên Thông Thiên Phong, đứng đầu là Đạo Huyền chân nhân, Vân Dịch Lam và Phổ Hoằng thượng nhân, ai nấy đều thần sắc ngưng trọng, hai hàng lông mày nhíu chặt, chăm chú dõi mắt nhìn xuống dưới núi.

Mùi tanh nồng thoang thoảng bốc lên, khiến người ta không thể không liên tưởng đến vô số loài yêu thú ác độc tàn nhẫn đang tập trung dưới chân núi. Ai cũng không thể nào đoán biết trước được kết quả của trường hạo kiếp này rốt cuộc sẽ ra sao?

Trên quảng trường bên ngoài Ngọc Thanh Điện, người đứng nhấp nhô nhưng lại tĩnh lặng như tờ, trên mặt mỗi người đều như phủ một đám mây mờ u ám. Chính vào lúc này, đột nhiên ở phía xa vang lên một tiếng hú lạnh lốt, như loài sói tru đêm, như loài quỷ ma khóc gọi hồn, tiếng hú xé nát không gian, vang lên bên tai từng người rõ mồn một.

Nghe thanh âm ấy, dường như phát ra từ dưới chân núi, nhưng lại cao vút đến giữa tầng không, nhất thời người người đều biến sắc. Tiếng hú còn vang dội trở về, lẫn khuất mấy vòng giữa đám mây trắng rồi mới dần dần tan biến trong không trung. Chính vào lúc này, vạn con yêu thú dưới chân núi cùng lúc gầm vang, tiếng gầm chấn động cả một góc trời, thanh thế như bài sơn đảo hải, dường như muốn lật nhào cả trời đất này vậy.

Vân khí lập tức tiêu tán, một luồng hắc khí ùn ùn dâng lên từ chân núi, càng lúc càng lớn, càng lúc càng dày đặc, ngưng tụ lại trên không, đối diện ngay với Thông Thiên Phong, dần dần che kín cả mặt trời.

Không biết là ai đã thốt lên một tiếng kinh hãi đầu tiên, chúng nhân đang tập trung trên núi đều đưa mắt nhìn về phía đám hắc vân. Chỉ thấy bên trong đó, giữa màn cuồng phong vu vu, có một thanh niên thân vận áo lụa đang đứng nhàn nhã chấp tay sau lưng, mặt vô biểu tình, đang chú nhãn nhìn chúng nhân.

Giữa trời đất này, con người là một sự vật thế nào?

Y nhẹ nhàng xoa tay, dưới chân núi, vạn con yêu thú cùng lúc gầm lên, từng trận gió tanh, tiếng kêu thảm liên tiếp vang lên...

oOo

Quỷ Lệ như cảm thấy điều gì đó, hấn dừng lại, khe khẽ chau mày quay người lại, dõi mắt nhìn lên Thông Thiên Phong, chỉ thấy trên đó hắc vân trùng trùng, cuồng phong gào rú, tuy khoảng cách không quá xa, nhưng so với hậu sơn nơi hấn đang đứng thì dường như là hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Ánh mặt trời ảm áp chiếu lên người hấn.

Quỷ Lệ chậm chạp thu hồi mục quang, quay sang nhìn lên đầu vai mình, Tiểu Hôi đã biến đi đâu mất. Lần tiến nhập Áo Nguyệt Động Phủ này, hấn đã đặc biệt mang theo Tiểu Hôi, bên trong Động Phủ nguy hiểm thế nào hấn cũng hiểu rõ và cũng không nắm chắc mình có thể trở ra hay không. Trận chiến với lão nhân thần bí vừa rồi, tuy rằng có Quỷ tiên sinh xuất thủ tương trợ, nhưng trong lòng Quỷ Lệ bất giác dâng lên một cảm giác kỳ lạ, Thanh Vân Môn có cả ngàn năm lịch sử, quả nhiên là nơi ngọa hổ tàng long.

Nhớ lại hồi đó, không phải bản thân hấn cũng là một bộ phận ở nơi này hay sao?

Hấn khẽ cắn môi, tiếp tục cất bước đi về phía trước. Hai bên đường vẫn như vậy, khắp nơi đều là cỏ bụi rậm rạp, từng bách xanh rờn, chỉ có con đường nho nhỏ ngoằn ngoèo dẫn đến một nơi thần bí.

Nơi sâu thẳm trong khu rừng, còn âm vang tiếng chim lạnh lốt, cơ hồ như trường hạo kiếp ở trước núi hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến thế giới cách biệt nơi hậu sơn, không khí thanh bình vẫn bao trùm khắp nơi, cả trên không trung cũng không có chút mùi tanh tươi.

Quý Lệ vốn cũng có chút khẩn trương, nhưng trong khung cảnh bình yên này, bất giác cũng bình tĩnh trở lại rất nhanh, đến khi hấn lần đầu tiên ngẩng đầu lên nhìn bốn chữ Ảo Nguyệt Động Phủ, đối diện với địa giới danh chấn thiên hạ này, trên mặt hấn vẫn không hề có chút biểu tình dị dạng, giống như đang chuẩn bị bước vào một hang động hết sức bình thường vậy.

Mà trên thực tế, trước mặt hấn cũng dường như chỉ là một hang động bình thường mà thôi.

Động khẩu cao chừng gấp rưỡi một người bình thường, rộng khoảng bảy thước, nằm trên một dốc núi thoải thoải, hai bên là bụi cây rậm rạp, thậm chí còn có cây mọc lan cả vào trong động khẩu, sơn phong thổi tới khiến cây cỏ nhẹ nhàng rung động, thậm chí có cả cây mọc chìa vào trong động khẩu. Phía trên động khẩu có một tảng đá lớn khắc bốn chữ: Ảo Nguyệt Động Phủ.

Ngoại trừ ý nghĩa của bốn chữ này ra, mọi sự vật quanh đây, bao gồm cả tự tích đều hết sức bình thường, lẽ nào nơi đây chính là căn bản của Thanh Vân Môn hai ngàn năm nay chứ?

Có phải cuốn vô danh cổ quyển năm xưa đã tạo nên vô số anh tài tuấn kiệt trong đó có Thanh Vân Tử và Thanh Diệp Chân Nhân nằm ở trong này?

Còn có một thanh kiếm danh động thiên hạ nữa!

Quý Lệ lặng lẽ đứng nhìn bốn chữ khắc trên đá, bốn chữ đại tự trải qua bao phong ba của tuế nguyệt ấy cũng phảng phất như đang nhìn lại hấn.

Hấn không nói gì, chỉ lặng lẽ thở dài. Sau một hồi trầm mặc, cuối cùng hấn cũng cất bước vào trong, bước vào thế giới của ngày xưa...

oOo

Không ngờ trong đó lại chỉ có một gian thạch thất tầm thường, chỉ hơi đảo mắt một lượt là có thể nhìn thấy mọi vật bài thiết trong động, vài tảng đá chồng đống ở góc tường, rêu xanh ẩm ướt phủ đầy, điểm duy nhất khác với bên ngoài là bên trong động đặc biệt

thanh tịnh, đi vào sơn động, cơ hồ như tất cả đều trở nên an tịnh, giống như là một thế giới hoàn toàn tách biệt vậy.

Quý Lệ thu hồi mục quang, ánh mắt tập trung vào bức tường đá đối diện với động khẩu, trên mặt đá phẳng lì, có chạm một tấm thái cực đồ lớn, đây chính là sự vật duy nhất trong động này có liên quan đến Thanh Vân Môn.

Quý Lệ hít sâu một hơi, bước đến phía trước Thái Cực Đồ. Trên Thái Cực Đồ đầy những vết nứt mẻ, có nhiều chỗ còn bị tàn phá không còn nhận ra đường nét, hiển nhiên là đã có từ rất lâu đời. Quý Lệ im lặng nhìn tấm đồ hình, trong đầu lại vang lên những lời Quý tiên sinh nói cách đó không lâu.

Một lát sau, hần nhè nhẹ đặt tay lên Thái Cực Đồ, một luồng thanh quang nhàn nhạt tán phát ra từ lòng bàn tay hần. Quý Lệ mặt vô biểu tình, chỉ chăm chú nhìn luồng sáng trong lòng bàn tay, cảm giác luân chân khí Thái Cực Huyền Thanh Đạo thân thuộc cuộn trào trong kinh mạch.

Phảng phất như người đang chìm trong giấc ngủ đột nhiên bừng tỉnh dậy, không gian lặng yên của gian thạch thất đột nhiên bị một tiếng động khẽ phá vỡ, giống như cả tòa động phủ đang thở dài một tiếng nao lòng vậy, mọi thứ bắt đầu chuyển động, sau đó, tấm Thái Cực Đồ cũng sáng rực ánh sáng xanh kỳ ảo và bắt đầu chuyển động.

Sau khi chuyển động đúng một vòng, vách đá đột nhiên vang lên một tiếng "cách", tất cả đều dừng cả lại. Quý Lệ thu tay lại, yên lặng chờ đợi.

Sự yên tĩnh đã biến mất trong nháy mắt, trong sơn động không ngừng vang lên những tiếng ì ùng, chính vào lúc này, trên viền của tấm Thái Cực Đồ đột nhiên xuất hiện một vết nứt, sau đó thì chậm rãi chuyển động sang một bên, lộ ra một động khẩu bí mật, chỉ là chỗ đó có một màn sương vụ quái dị màu trắng đục lẫn khuấy lượn vòng, thoát nhìn thì giống sương mù, nhưng lại cũng rất giống bụi nước, chuyển động không ngừng, bên trong mông lung bất định. Dù tìm cách nào Quý Lệ cũng không thể nhìn xuyên qua được màn sương kỳ dị ấy.

Quý Lệ lặng lẽ nhìn màn sương. Dù sao thì Quý tiên sinh cũng không lừa hần, nhưng bên trong làn sương mù này là thứ gì chứ? .

Hần không do dự, thậm chí cũng không thềm nghĩ ngợi, nhấc chân bước thẳng vào trong.

Làn sương mù nhanh chóng nuốt chửng lấy hần, còn cánh cửa kia thì cũng lập tức đóng lại, vết nứt hoàn toàn biến mất.

oOo

Trong mông lung, giữa bầu trời bao la ánh lên một tia chớp làm sáng rực cả đêm đen, trong chớp mắt tia sáng đã hóa thành một luồng kiếm quang khổng lồ sáng rực rỡ lao vút xuống, khiến người ta không thể nhìn rõ, luồng kiếm quang ấy đâm thẳng vào chỗ mềm yếu nhất của lòng người.

Sau đó, giữa trời lại xuất hiện một mặt trăng kỳ quái với ánh sáng trắng bạc lơ lửng, lững lờ giữa các đám mây.

Trong sát na đó, dường như mọi thứ trong đầu Quỷ Lệ đều biến mất, chỉ có ánh mắt là nhìn chăm chăm về trước, cố gắng nhìn ra phía sau đạo bạch quang.

Phảng phất như có một thanh âm u uất như có người đang rưng rức khóc, nhưng lập tức lại có một tiếng cười quen thuộc vang lên. Tiếp đó là một tiếng oa oa của trẻ con, rồi tiếng khóc lại bắt đầu nỉ non rả rích.

Không hiểu vì sao, hấn phong bế toàn bộ hô hấp lại!

Một sự khẩn trương không tên trào dâng trong lòng, tim hấn đập mạnh, tiếng gió không ngừng vang lên bên tai, nhưng hấn không hề cảm nhận được sự tồn tại của bản thân, phảng phất như hấn đã biến thành một đôi mắt, một đôi mắt đang đảo dác tìm kiếm xung quanh, cuối cùng hấn cũng nhìn thấy...

Tòa thôn trang nhỏ bé, còn có gian phá miếu phía sau thôn nữa.

"Sinh chưa vậy?"

Một giọng nam nhân gấp gáp hỏi.

"Sinh rồi, mẫu tử bình yên, là một bé trai."

Thanh âm của bà đỡ mang theo sự mừng rỡ vui vẻ: "Cung hỉ!"

"Ha ha... ha ha..." Nam nhân cất tiếng cười vang, trong tiếng cười thuần phác mang theo vẻ mừng rỡ khôn tả. Một chốc sau, nam nhân bế ra một đứa nhỏ đang khóc oa oa, bụ bẫm vô cùng.

"Đặt tên gì bây giờ nhỉ, cha nó?" Giọng của người mẹ vẫn còn yếu ớt, nhưng nét mặt đầy vẻ hạnh phúc.

Người cha nghĩ ngợi giây lát, đoạn nói: "Chúng ta nửa chữ cũng không biết. Trong thôn này người có học vấn nhất phải nói đến Lâm tiên sinh ở đầu Đông thôn, những đứa trẻ trong thôn này đều là do ông ấy đặt tên cả. Hay là chúng ta đi nhờ ông ấy vậy."

Người mẹ khẽ gật đầu. Người cha liền lập tức chạy đi, không lâu sau thì ông chạy về, miệng cười hớn hở, tay cầm một mảnh giấy nói: "Lâm tiên sinh nói những người như chúng ta quan trọng nhất là được bình an, giữ bốn phận của mình, sống một đời bình yên là được, vì thế ông ấy đặt cho đứa nhỏ cái tên này."

Người mẹ mừng rỡ nói: "Ồ, người có học vấn quả là khác, ông ấy đặt cho con chúng ta tên gì vậy?"

Người cha chìa cánh tay thô lỗ của mình, giơ mảnh giấy đến trước mặt người mẹ, rồi ôm cả hai mẹ con vào lòng, thì thầm âu yếm, dường như ba chữ ấy đối với ông vô cùng sùng kính và sủng ái vậy: "Trương... Tiểu... Phàm..."

"Ầm... ầm!"

Giữa trời nổ vang một tiếng sấm, mưa bắt đầu rơi, toàn thân hấn đột nhiên run lên bần bật, hơi thở gấp gáp.

Bên ngoài mưa lớn, trời đất đen kịt, Thanh Vân Sơn ở phía xa xa như một con quái thú cuồng nộ. Giữa cơn mưa gió bão táp, người cha và người mẹ ôm chặt lấy nhau, âu yếm nhìn đứa nhỏ trong lòng...

Hấn muốn hét lên nhưng không thể nào phát ra tiếng kêu, thiên ngôn vạn ngữ trong đầu cuối cùng chỉ hóa thành hai chữ: "Cha, mẹ!"

Mưa phủ khắp trời, những hạt mưa nhỏ rơi trên mặt hấn, lạnh buốt đến xương tủy.

oOo

Vầng ảo nguyệt trên cao chiếu xuống một làn u quang nhàn nhạt.

"Vù!"

Một tảng đá từ trên không bay tới, giống như là xuyên qua thân thể hấn, rơi bịch xuống đất. Bầu trời không biết từ lúc nào đã trở nên sáng rõ, một đám trẻ con đang nô đùa chạy nhảy trong thôn làng yên bình.

Một đứa nhỏ nhìn có vẻ hết sức tầm thường đang chạy thực mạng phía trước, một đứa trẻ khác có vẻ lớn hơn dẫn theo những đứa khác đuổi sát phía sau, miệng hét lớn: "Trương Tiểu Phàm, người giỏi thì đứng lại cho ta!"

Đứa trẻ chạy đầu tiên "xí" một tiếng, vừa chạy vừa nói: "Người tưởng ta ngốc à!"

Nói xong còn rảo chân chạy nhanh hơn.

Bọn trẻ cứ chạy đuổi nhau mãi, dần dần đã chạy đến ngôi miếu cũ ở đầu thôn. Từ bên ngoài nhìn vào, ngôi miếu cổ này đã tàn tạ cũ nát lắm rồi, không biết đã trải qua bao nhiêu năm không được tu sửa.

Trương Tiểu Phàm chạy vào đầu tiên, đám trẻ phía sau cũng chạy vào theo. Bên trong tòa phá miếu, phảng phất như vang lên tiếng nô đùa cãi nhau của lũ trẻ.

Hắn ngây ngẩn nhìn cảnh tượng trước mắt, trong đầu chợt trống rỗng, phảng phất như có một nỗi sợ hãi không thể gọi tên đang dâng trào lên trong lòng hắn, dần dần xâm chiếm cả tâm hồn hắn.

Một bước, rồi lại một bước, hắn lặng lẽ bước đến gần gian thảo miếu, đến gần cơn ác mộng của thuở thiếu thời.

Đứa trẻ hơi lớn hơn kia cười lên người Trương Tiểu Phàm, mặt vênh lên nói: "Bị ta bắt cứng rồi, người không còn gì để nói nữa chứ?"

Trương Tiểu Phàm ghé mắt nhìn lên: "Không tính, không tính... người ám toán ta, làm sao mà tính được!"

Đứa trẻ kia ngây người, ngạc nhiên nói: "Ta ám toán người lúc nào?"

Trương Tiểu Phàm nói: "Lâm Kinh Vũ kia, người dám nói tám ván kia không phải do người đặt trước ở đó chứ?"

Đứa trẻ tên Lâm Kinh Vũ kia kêu lớn: "Làm gì có chuyện đó!"

Trương Tiểu Phàm bĩu môi, ngẩng cao đầu kiên quyết không chịu khuất phục. Lâm Kinh Vũ tức giận tràn hông, đưa tay bóp chặt cổ Trương Tiểu Phàm, tức giận nói: "Đã nói là bị ta bắt thì phải nhận thua mà, người có phục hay không?"

Trương Tiểu Phàm không thèm để ý đến nó.

Lâm Kinh Vũ tức đến đỏ mặt, dụng lực bóp mạnh, cao giọng quát: "Có phục không?"

Trương Tiểu Phàm bị nó bóp chặt khí quản, hô hấp khó khăn, sắc mặt bắt đầu tím dần, nhưng dù còn nhỏ, tính tình Tiểu Phàm không ngờ cũng đã rất quật cường, quyết tâm không chịu cúi đầu.

Lâm Kinh Vũ càng thêm tức giận, vận lực tiếp tục bóp mạnh, miệng gầm ghè nói: "Có phục không? Có phục không? Có phục không?"

"Có phục không... có phục không..." Thanh âm ấy cứ vang mãi trong đầu hắn, nỗi đau ẩn giấu trong lòng từ bao năm nay bất chợt dâng trào lên trong dạ.

Sau đó, như đã chờ đợi rất lâu, lại giống như ngẫu nhiên không hề chuẩn bị, một cánh tay từ từ đưa ra, gầy guộc và đầy nếp nhăn, thật thân thiết, thật quen thuộc, nhưng không biết từ lúc nào, trong lòng hắn đã dâng lên mỗi nỗi phẫn hận, một niềm căm thù không thể nào kềm nén nổi.

Lão hòa thượng mỉm cười, vẫn là nụ cười từ bi hòa ái đó. Trong chốc lát, thế giới của hắn hoàn toàn trống rỗng, tất cả mọi thứ: thôn trang, đám tiểu hài tử, đột nhiên biến mất vô tung vô ảnh, chỉ còn lại lão hòa thượng với nụ cười hiền hậu nhìn hắn giống như một bức tranh chưa hề bị tuổi nguyệt làm phai mờ.

Toàn thân hắn run rẩy, một niềm bi phẫn khó tả trào dâng trong đầu, nhịn không được ngửa mặt lên trời hú dài.

Bầu trời lúc nào sao lại biến thành đen sì?

Có gió có mưa, lẳng lặng rơi.

- o O o -